

LA SAGRERA pàg 3

Veïns i comerciants temen que l'estació de l'AVE porti més perjudicis que beneficis

PATRIMONI pàg 14

Ballarín aposta per augmentar la protecció dels comerços emblemàtics de tota la ciutat

línia ^{13 anys} **Sant Andreu**

Març 2022 · Núm. 136 · liniasantandreu.cat

El Bicibús de Sant Andreu es consolida i busca créixer

El projecte va néixer al desembre des de l'Escola 30 Passos, ja ha fet quatre sortides i ara vol fer noves línies pàg 10

Pilar cultural

La Nau Ivanow celebra 25 anys pàg 10

Foto: Nau Ivanow

NOU PAVIMENT pàg 10

Les obres de millora de la rambla de Fabra i Puig ja estan en marxa

A FONTS pàgs 12 i 13

La regió metropolitana és cada cop menys religiosa

DE MAIG A SETEMBRE pàg 14

Acord per ampliar els dies d'obertura dels comerços

ASSESSORIA VIA JÚLIA
DES DE 1963

Más información en el interior

Esta campaña, más que nunca, estamos cerca de ti

Ejercicio 2020

CAMPAÑA RENTA 2020

Confianza Profesional Tejado: APTCB

Si has estado en ERTE iestás obligado!

58 anys

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Tel. 933 506 400
Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Tel. 935 210 640

WWW.VIAJULIA.COM

Síguenos en:

DE 6 AM A 7 PM DE DILLUNS A DIVENDRES
AMB
Laura Rosel

**La
lectura
del *matí*.**

**El *matí* de
Catalunya
Ràdio.**

**CATALUNYA
RÀDIO**

clins teu

Risc de gentrificació?

» Veïns i comerciants de la Sagrera temen que la nova estació de l'AVE porti més perjudicis que beneficis
 » Algunes de les preocupacions estan relacionades amb el teixit comercial i el preu del lloguer

Alba Losada
LA SAGRERA

L'estació de l'AVE de la Sagrera és un clar exemple del que pot passar en diferents esferes de la vida molt dispers, com l'amor o la política: les coses no sempre acaben sent com s'espera en un principi. Primer de tot, per l'històric de retards que acumula. Mentre la idea inicial era inaugurar-la el 2004, les obres no es van començar fins al 2010 i, avui dia, si tot va bé no es preveu que acabin fins al 2026. Segon, perquè una infraestructura que aparentment ha de suposar progrés per al barri podria alhora perjudicar els seus veïns i comerciants.

Aquestes possibles conseqüències es lleixen entre les paraules del president de l'associació de comerciants Sagrera Activa Comerç (SAAC), Enric Gil. Des del seu punt de vista, si els establiments que s'instal·laran a l'interior de l'estació fan la competència al comerç de proximitat i acaparen l'atenció dels passatgers, el futur pinta negre per a aquest. Tal com recalca, "una petita cafeteria, un restaurant i un quiosc seria correcte, però si es fa una Maquinista 2 els passatgers no sortiran a l'exterior". Aquest pensament pessimista, afirma, és fruit del que ha passat amb l'intercanviador de Rodalies i diverses línies de metro de l'estació de la Sagrera. "Diuen que atrau moltíssimes persones al dia, però si no surten, què hi guanyem?", es pregunta.

Una altra veu preocupada és la del president de l'Associació de Veïns de la Sagrera, Jaume Matas. Perquè el projecte sigui bo, assenyalava, és essencial que es faci "en clau de barri" i que els canvis que hi pugui haver vagin acompanyats

Les obres de la futura estació de l'AVE acumulen anys de retard. Foto: Ajuntament

de nous equipaments i de noves zones verdes. En cas contrari, diu, pot ser equivalent a tenir un convidat incòmode a casa. Un exemple, alerta, seria que l'estació s'omplís de "grans cadenes" d'alimentació, roba o restauració. "Es vulgui o no, això faria patir el comerç de proximitat o l'obligaria a reciclar-se", diu amb por a que la futura infraestructura es tradueixi en gentrificació.

"MARXAR O RESISTIR"

L'efecte del qual parla Matas el confirma la investigadora de la Institució Catalana d'Investigació i Estudis Avançats (ICREA) i de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals (ICTA), Isabelle Anguelovski. "Hi ha risc de gentrificació. És veritat que l'impacte pot ser més baix que el que tindrien altres barris perquè no està al centre de la ciutat, però pot passar perquè no està lluny i està ben connectat", sosté.

Davant d'aquest escenari, l'experta projecta tres de les conseqüències que es poden viure. Per una banda, indica, que comerços vinculats al turisme reemplaçin els de "tota la vida". Per l'altra, que es facin "residències de luxe" on visquin estudiants que no s'integren al barri. O, per últim, que augmentin els preus del sòl i dels lloguers. En aquests casos, els veïns podran escollir dues opcions en funció del tipus de barri en què vulguin viure i de la riquesa de les seves butxaques. "Marxar o resistir", subratlla.

Per parlar d'aquests canvis immobiliaris, però, és més adequat parlar amb present perquè ja han començat. Tal com indica Matas, està venint a viure a la Sagrera gent d'altres zones de Barcelona i, a més, ja s'han construït uns quants pisos de promoció nova. "Es calcula que en els pròxims anys hi hagi al voltant de 1.000 habitatges nous", recalca i

afegeix: "S'està creant un barri paral·lel al de sempre, on hi ha un tipus de veí que potser no fa vida aquí i només ve a dormir", apunta sobre una realitat que es veu reflectida en l'evolució dels preus dels lloguers de la Sagrera, tot i el descens actual provocat per la pandèmia. Segons dades de l'Ajuntament, mentre que el 2016 el preu mitjà era 680 euros, el 2019 el preu ja es va enfilars als 820 euros. És a dir, en tres anys el preu mitjà va augmentar en 140 euros. Actualment, el preu mitjà és una mica més baix, ja que és de 775 euros.

SOLUCIONS?

Una de les constants de la Sagrera dels darrers anys han estat les obres –l'intercanviador del metro i de Rodalies, el carril bici de l'avinguda Meridiana o l'AVE–. Totes elles, segons Gil, han fet abaixar les vendes d'una bona part del comerç, i és per

això que la percepció entre els comerciants és que quan s'acabi l'AVE "la cosa anirà a millor". Per part seva, però, no pot evitar ser pessimista. L'experiència de l'intercanviador, insisteix, fa que no pugui veure el futur amb bons ulls.

Pot ser que, com preveu Gil, part del comerç no pugui remuntar en els pròxims anys. Però si, per exemple, l'Ajuntament impulsa mesures contra la gentrificació, pot haver-hi esperança. Algunes d'elles, apunta Anguelovski, podrien ser donar suport al comerç local, crear espais i activitats per al veïnat perquè encara sentint seu el barri, construir pisos de protecció oficial i limitar el nombre d'hotels o d'edificis nous, entre altres. O, el que és el mateix, fer tot el possible perquè la Sagrera no corri la mateixa mala sort que altres zones: perdre el veïnat i l'essència de sempre.

Segueix-nos
 a les xarxes socials

@liniatarxa

facebook

twitter

instagram

Tribuna

La Barcelona del sí

per Carlos Prieto

Foto: Línia

Hi ha qui és pregunta per a què serveix la política. Per què la necessitem. En el cas dels i les socialistes, que governem Espanya i Barcelona a través de governs de progrés, ho tenim clar. La política és l'eina que ens permet aconseguir els canvis que vam pensar un dia i que avui fem realitat. Els canvis socials que necessitem.

Aquests governs de progrés, amb el president del govern d'Espanya Pedro Sánchez i el primer tinent d'alcaldia de Barcelona Jaume Collboni, han estat determinants per aturar el cop que ha suposat la crisi sanitària, econòmica i social més gran dels darrers 100 anys. Sense oblidar la tasca serena i decidida que va fer el ministre de Sanitat Salvador Illa quan més incerteses recorrien la nostra vida, i el lideratge que avui representa per a aquella Catalunya que va ser i que pot tornar a ser.

En els darrers dos anys hem vist coses que no ens hauríem imaginat mai. Un confinament domiciliari massiu, la recerca de material sanitari i de prevenció per tot el món, un escut social amb una despesa econòmica mai vista, un fons extraordinari europeu que per primera vegada contemplava transferències directes als països membres de la Unió Europea o la creació, des del no-res, d'unes vacances efectives per combatre la covid en menys de 10 mesos. Per altra banda, des de la primera tinència d'alcaldia de Barcelona es va fer un esforç sense precedents per aportar fons i recursos que fessin que empreses petites i mitjanes poguessin aguantar l'embat de la pandèmia i preservar així centenars de milers de llocs de treball. Un *Green New Deal* que va emular les solucions del president

Roosevelt davant el famós crac del 1929, una crisi financera que va generar una crisi social que va fer trontollar tot el sistema. Un *New Deal* que va afegir precisament el concepte *Green* (verd) com a eix prioritari. Perquè som conscients que les noves solucions no poden impulsar-se d'esquena al benestar del planeta.

Actuar en aquesta direcció no ha estat una casualitat; forma part de la nostra manera de veure la política. Demostra que, en una crisi, les polítiques poden anar destinades a aconseguir que ningú es quedi enrere. Si volen una diferència, mirin els destina-

La gran transformació que lidera Collboni executa els projectes que altres només dibuixen en un paper

taris de les ajudes aportades pel govern del PP i Mariano Rajoy davant la crisi financera del 2010. Les seves polítiques van anar enfocades a salvar els bancs. Les nostres han anat dirigides a les persones. Per als i les socialistes, les persones són el centre de la nostra actuació. Amb encerts i errades, per descomptat, però amb el timó fixat i les idees clares.

A l'Ajuntament de Barcelona, els i les socialistes hem governat per aturar el cop i, ara, en una dura però fructífera tasca per reactivar la ciutat. L'Ajuntament és capdavanter en creació i recuperació de llocs de treball provinents d'ERTO, en creació de noves empreses, en ex-

portacions i en generar prestigi internacional, que permet atraure talent i inversions milionàries que donen noves oportunitats al conjunt de la ciutadania de Barcelona. Ens hem aïllat del soroll i de la recerca de protagonisme per fer allò que sabem fer millor: dialogar amb tothom, generar estabilitat social, exercir la nostra capacitat per executar els projectes que altres només dibuixen en un paper, projectar futur i establir un nou horitzó.

Aquesta és la gran transformació que lidera Jaume Collboni. I no es podrà fer sense abordar qüestions de present i de futur que han d'acompanyar aquesta estratègia als nostres barris: augmentar la sensació de seguretat, un nou acord pel civisme i la convivència, millorar la neteja dels nostres carrers, potenciar la formació professional perquè tothom tingui un futur ple, fomentar la plena ocupació i salaris dignes que facin que l'optimisme pugui tornar a créixer a la nostra estimada Barcelona... I en aquesta línia, no podem defugir de fer debats seriosos sobre l'aeroport i nous equipaments culturals, facilitar la implantació d'empreses, potenciar la marca Barcelona per reafirmar el nostre lideratge del sud d'Europa... No, no podem fer-ho sense diàleg, debat i consensos. Cal algú que ho entomi, sense dogmatismes i mirant al futur. Ens oferim per liderar, ara des de l'alcaldia, el gran projecte que tenim en comú tots els i les ciutadanes d'aquesta ciutat: Barcelona. La Barcelona del sí.

Carlos Prieto, secretari d'Organització i Acció Electoral del PSC de Barcelona i secretari d'Acció Electoral a la Comissió Executiva del PSC

Aquí es piula

El Twitter en paper

@elinebreda

Per descomptat que tenim l'obligació d'acollir refugiats d'Ucraïna. Però és una vergonya que hi hagi refugiats de primera i de segona. Si són més o menys europeus, més o menys occidentals, cap problema. Però la resta, ni parlar-ne. És indignant. I extremadament hipòcrita.

@perearagones

[Sobre la rectificació del Tribunal de Comptes amb els avals] Des del primer moment hem defensat que els avals de l'Institut Català de Finances no només són jurídicament impecables, sinó un mecanisme imprescindible per defensar els servidors públics davant les ingerències del Tribunal de Cuentas.

@jccalbet

Estem en alerta per sequera però ningú recorda que, gràcies a buidar els pantans per generar energia barata i vendre-la a preu d'or, les grans elèctriques espanyoles (Iberdrola, Endesa i Naturgy) han augmentat el seu benefici un 40%, i estem pagant l'electricitat més cara que mai.

@VerdaMongeta

Esgarrifada amb el vídeo de la parella preocupada pel bebè que han encarregat a Ucraïna, el riure arrogant i superb de la senyora assenyalant que ella és la mare i l'altra només és la gestant, deshumanitzant-la i reduint-la a un objecte de consum. M'ha gelat la sang.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Alba Losada (Barcelona), Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès),

Dipòsit Legal: B 11298-2010

Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Nau Ivanow

La Nau Ivanow de la Sagrera celebra el seu 25è aniversari. Quan al barri no hi havia gairebé equipaments, va ser molt més que el centre de creació d'arts escèniques que és actualment, ja que es va convertir en un espai d'activitats gestionat pels veïns.

pàgina 10

Escola 30 Passos

El bicibús ha arribat a Sant Andreu gràcies a famílies de l'Escola 30 Passos, que van impulsar-lo el passat desembre. Ja han fet quatre sortides i tenen clar que un dels seus objectius és fer que "els carrers siguin per a les persones".

pàgina 10

Ajuntament

L'Ajuntament vol protegir més els comerços emblemàtics de la ciutat i, per aconseguir-ho, planteja la creació d'un protocol intern per actuar davant de casos on, si hi ha un canvi de propietat, es pugui garantir el futur de l'establiment.

pàgina 14

El + llegit

Línia Sant Andreu.cat

1

Francesc Vives té solucions per a tot

2

Els legionaris es neguen a marxar de les Casernes de Sant Andreu

3

Escepticisme al mercat amb el final de les obres al maig

4

L'esperada reforma del pont de Santander començarà el setembre

5

Els legionaris hauran de marxar abans del 10 de febrer

La clau

La vida en un xip

per Martí Casamajó

Fa poc més d'un any em va sorprendre llegir una notícia als diaris que va passar força desapercibuda: moltes fàbriques de cotxes van haver de parar part de la seva producció a causa de la penúria de xips. A hores d'ara ja s'han vessat rius de tinta sobre aquest problema i les seves causes. La pandèmia ha afectat la cadena de subministraments i ha fet augmentar la demanda d'ordinadors a causa del teletreball. També va fer caure la venda de cotxes. I tot això va coincidir amb la prohibició de fabricar xips americans a la Xina, establerta per Donald Trump per tal d'evitar la transferència tecnològica cap a les empreses xineses. Un còctel enverinat: quan la demanda de cotxes ha tornat a augmentar, els fabricants de xips no han pogut donar-li resposta.

Alguns recordareu el programa d'en Joaquim Maria Puyal a TV3 *La vida en un xip*, a principis dels 90, quan ja tothom era més o menys conscient de la importància creixent dels xips a les nostres vides i de la seva capacitat de concentrar moltes "coses" en un espai molt reduït. Però què hi ha a dins d'un xip? I què els fa tan importants?

Transistors. Aquesta és la clau de volta de la revolució digital. El transistor és el "culpable" de l'existència dels ordinadors. Basat en la capacitat del silici i altres materials anomenats semiconductors, fa una cosa ben senzilla: té la capacitat de commutar el corrent elèctric, que produeix els zeros i els uns del codi binari, que alhora permeten fer les funcions lògiques que possibiliten fer els ordinadors.

El transistor ha canviat les nostres vides. El transistor es va inventar l'any 1947 substituint les vàlvules, que alguns també recordareu a les antigues ràdios i als vells televisors, que s'havien d'escalfar abans no funcionessin. Però no va ser fins al 1971 que es va construir el primer microprocessador amb 2.300 transistors. L'any 2020, en 8 cm² de silici s'hi han arribat a posar 41.000 milions de transistors.

Però tornem a l'actualitat, ja que la manca de microxips i la gairebé total dependència del mercat asiàtic ha fet que s'anunciïn grans estratègies i inversions des de la Unió Europea per disposar d'una indústria de semiconductors europea.

Aquesta indústria té una cadena de valor que comença amb la fase de recerca i que requereix grans inversions en ciència bàsica. Europa té capacitat d'R+D a través d'un parell de centres potents en aquest àmbit, però cal augmentar les inversions i millorar la col·laboració entre universitats, laboratoris, empreses i administracions públiques.

Després hi ha el disseny dels xips, amb força competència entre empreses com Qualcomm o AMD, ja que es requereix un alt nivell d'especialització a causa de la introducció de l'electrònica i del *software* en tota mena d'aparells. No és el mateix dissenyar

processadors per a un robot de cuina que per a un supercomputador. Aquest segment està completament dominat per empreses americanes i asiàtiques.

Finalment, hi ha els fabricants dels xips. Tenim els fabricants integrats, que també fan el disseny i dediquen la principal capacitat productiva als seus propis xips. És el cas d'Intel i Samsung. Els fabricants anomenats *foundries* són els fabricants "purs" que fabriquen per encàrrec dels dissenyadors, i —atenció!— l'empresa Taiwan Semiconductor Manufacturing (TSMC) té una quota de mercat del 60%. Aquí és on els efectes de la pandèmia i de la prohibició dels contractes de transferència tecnològica dels EUA s'han fet especialment greus, provocant el principal coll d'ampolla i la carència global.

Les barreres d'entrada a aquesta indústria són enormes a causa de la caríssima tecnologia necessària i de les economies d'escala requerides per fer front als alts costos unitaris de fabricació. Per tant, desenvolupar una indústria europea de microxips i trencar la concentració actual asiàtica requerirà inversions ingents i molt temps fent les coses ben fetes.

Martí Casamajó, enginyer de telecomunicacions i membre de Restarting Badalona

Línia Sant Andreu no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#GuerraAUcràina

#MobileWorldCongress

#UnBarçaEsperançaador

@CatalunyaRadio: Ucraïna i Rússia inicien les negociacions mentre les tropes russes no s'aturen i avancen lentament. Primeres imatges de la trobada de les dues delegacions.

@agenciaacn: Obren les portes del Mobile World Congress amb 1.500 expositors [...] El 5G torna a protagonitzar un congrés que espera rebre més de 40.000 congressistes.

@jmangues: Estem tornant a gaudir dels partits del Barça i del seu futbol, en una temporada on havíem vist l'equip sota mínims. Gràcies, Xavi.

Mirada pròpia

Drets dels infants i emergència habitacional

per Lucía Delgado

Es protegeixen prou els infants davant les vulneracions de drets humans? I davant un desnonament? L'altre dia ens fèiem aquesta pregunta en una taula rodona on participava amb companyes de Càritas i de la Fundació Pere Tarrés. La resposta va ser unànime: no.

Però la pregunta que faig jo és: què estem fent per aturar-ho? Per què es permeten aquestes vulneracions?

Últimament –segur que té a veure amb la meva maternitat i la meua obsessió pel dret a l'habitatge–, poso molt el focus en aquestes temàtiques: infants i dret a l'habitatge.

Des de la PAH sempre hem partit del concepte de llar i de la seva vulneració en l'entorn familiar. Quedar-se sense casa és més que perdre quatre parets. És perdre la teva vida i la teva identitat familiar. És per això que sempre treballem amb aquesta perspectiva del problema de la pèrdua de l'habitatge en l'entorn familiar, creant espais d'ajuda mútua i acompanyant les famílies en diferents situacions.

A les nostres assemblees sempre són benvinguts els infants, i tenim diferents rols per tenir-ne cura mentre la seva mare (en la majoria dels casos) pot resoldre els seus dubtes i expressar el seu malestar. Hem tingut espais com el *chiquiPAH*, en època no pandèmica, on podien relacionar-se amb altres nens i nenes, oferint-los, d'aquesta manera, un espai propi semblant al de la seva mare on poder expressar els neguits i no sentir-se jutjats, així com poder-se relacionar amb altres infants que han passat per la mateixa situació que els angoixa.

En els darrers anys hem volgut aprofundir també a evidenciar dades sobre l'estat de salut dels infants o sobre quants menors són desnonats sense alternativa habitacional, entre altres. Als informes *Emergència habitacional i dret a l'habitatge a Catalunya. Impacte en el dret a la salut i en els drets de la infància de la crisi hipotecària* (2015) i *Emergència habitacional, pobresa energètica i salut* (2020) hem pogut iniciar aquesta tasca, que crec que és molt important. Poder fer una fotografia del que està passant per després actuar i exigir responsabilitats i canvis polítics.

Clarament existeix una desprotecció dels menors i de les famílies monomarentals en risc de perdre la seva llar. Al 81% de les famílies que es van apropar a la PAH durant els anys dels estudis hi ha menors d'edat. Si es mira amb més detall la composició de les llars, destaca que el 28% corresponen a famílies monomarentals, de les quals el 91% són dones amb fills o filles a càrrec seu. Per tant, les unitats familiars monoma-

rentals i les dones estan més afectades i alhora més implicades en el moviment.

Aquest fet corrobora que són les dones les que tenen més risc de perdre la llar, les que tenen ingressos més baixos i les que estan més abocades a l'exclusió social. Segons l'estudi del 2020, el 14,8% de les famílies es quedaria amb ingressos familiars en negatiu un cop pagat el lloguer, el 23,9% amb zero ingressos, el 30,3% amb menys de 400 euros, el 19,3% amb entre 400 i 800 euros i només un 11,4% amb més de 800 euros. Si es pagués la quota hipotecària, aquests percentatges serien del 45,8% amb ingressos negatius, del 15,7% amb zero euros, del 19,2% amb menys de 400 euros, del 13,2% amb entre 400 i 800 euros i d'un 6% amb més de 800 euros. En quasi tots els casos, les famílies no tenen ingressos suficients per passar el mes, especialment si han de pagar l'habitatge.

Lluny dels tòpics sobre les persones que ocupen, al mateix estudi es conclou que són famílies monomarentals amb menors a càrrec les que accedeixen a

Les dones tenen més risc de perdre la llar, tenen ingressos més baixos i estan més abocades a l'exclusió

un habitatge de forma precària. El 74% de les persones enquestades amb problemes d'ocupació són dones i el 26% homes, cosa que posa de manifest una situació més precària per a les dones. El 64% de les persones tenen entre 31 i 50 anys. En el 61% de les famílies hi ha menors i en el 5% persones més grans de 65 anys. Concretament, el 38% són famílies monomarentals, el 30% són parelles amb fills, un 11% es troben en altres casuístiques i un 11% viuen soles.

Alhora, hem pogut analitzar des del 2015 que, amb motiu de la crisi, molts infants s'han vist obligats a canviar de casa, d'escola i a abandonar activitats extraescolars. Aquestes situacions tenen un impacte negatiu sobre els menors, tant a nivell emocional i d'integració socioeducativa com de rendiment acadèmic o en la seva salut. Els problemes per pagar l'habitatge de les llars es traspassen als menors, i poden causar el deteriorament de les relacions familiars.

Moltes de les situacions descrites vulneren compromisos assumits pel Govern de Catalunya a través del

dret internacional dels Drets Humans, com el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals del 1966 i la Convenció sobre els Drets dels Infants del 1989. També infringeixen normativa europea i estatal, com la Carta Social Europea del 1961, la Constitució espanyola del 1978 i l'Estatut de Catalunya del 2006, i normes autonòmiques com la Llei pel dret a l'habitatge de Catalunya del 2007, la Llei de Salut Pública del 2009, la Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència del 2010 i el Pacte Nacional per la Infància del 2013.

I és que, a l'estudi del 2020, vam aprofundir en la repercussió per a la salut dels infants dels problemes relacionats amb l'habitatge i els subministraments. Les dades són clares. Pel que fa als menors (entre 6 i 14 anys), vam poder obtenir informació de la salut percebuda, referida pel pare o la mare, de 48 nenes i 46 nens. Van referir mala salut percebuda a l'entrevista de seguiment un 22,9% de les nenes i un 13% dels nens, xifres similars a les de la primera entrevista. Tot i que s'observa que un 45,8% de les nenes i un 43,5% dels nens van empitjorar, i un 16,7% i 17,4% van millorar.

Està clar que és urgent tenir lleis i polítiques d'habitatge que prohibeixen els desnonaments de famílies vulnerables sense alternativa habitacional, especialment amb menors, i promoure l'ampliació del parc públic de lloguer social. Però hi ha altres accions que crec que podrien ser útils per pal·liar el drama que cada dia estem vivint amb els 70 desnonaments diaris a Catalunya, com per exemple que s'inclouï al nou protocol per evitar la pèrdua de l'habitatge amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el fet de cercar amb suficient antelació una alternativa habitacional que eviti el llançament i que es fomenti una perspectiva de drets humans en les actuacions judicials amb les normes actualitzades.

O dur a terme polítiques de conciliació efectives orientades a un accés públic a les cures durant la primera infància i una cobertura més gran, així com el foment d'ajudes a la dependència i a composicions familiars en alt risc de vulnerabilitat. O promoure l'atenció especialitzada per part dels centres educatius dels menors afectats per la crisi.

El que s'ha de traslladar és que s'ha de fer efectiu l'interès superior de l'infant i proporcionar ajuda efectiva per a les famílies amb menors a càrrec que evitin situacions d'especial vulnerabilitat. El futur de la nostra societat està en joc.

Lucía Delgado, portaveu de la PAH

Les millors perles

El bar Nuri, la guingueta de davant del MNAC que venia entrepanes i begudes, no semblava un lloc sospitos, però resulta que era la tapadora d'un negoci familiar de tràfic d'armes. La Fiscalia demana cinc anys de presó a mare, pare i fill.

Hi ha qui té gos, hi ha qui té gat i després hi ha aquella gent que té una iguana o fins i tot una serp. Però això no és res comparat amb l'home que ha estat detingut a Gran Canària per tenir 53 animals verinosos i perillosos a casa.

Es descarrega una pel·lícula pirata a l'ordinador de la feina i provoca un robatori de sis milions d'euros en criptomonedes a la seva empresa. Li va passar a un treballador d'una companyia espanyola dedicada a custodiar aquesta mena de divisa.

Comprar un pis més petit que una cel·la de presó per 108.000 euros (o viure-hi de lloguer per 958 euros al mes). Es tracta del pis més petit de Londres, de set metres quadrats, i s'ha venut per un 80% més del preu demanat.

Blanca Blay/ACN

LA FOTO

Aiguallat

nom (fem.)

1. Dret dels **col·lectius vulnerables** a acollir-se a la tarifa social del cànon de l'aigua per reduir la seva factura.

Tarifa social del cànon de l'aigua

100% de bonificació si no superes els 9 metres cúbics d'aigua al mes.

50% si superes els 9 metres cúbics d'aigua al mes.

Bonificació aplicada sobre el cànon de l'aigua, un impost que representa el 30% de la factura de l'aigua.

Sol·licita la tarifa social del cànon de l'aigua al **012** o a la web aca.gencat.cat

 Generalitat de Catalunya

La lupa

Barraques al cor

per Montserrat Tura

Foto: Aj. de Santa Coloma

La dècada dels vuitanta del segle passat va ser difícil socialment per l'herència rebuda, agreujada –si era possible– per l'anomenada crisi del petroli, la inflació desbocada i la pandèmia provocada pel VIH.

La imatge més vinculada a aquells inicis de les institucions de govern sorgides de les urnes, després de molts anys, era l'acció de sanejament dels habitatges, de regeneració urbana, de dotació de serveis i d'eliminació del barraquisme.

Els que ens vam trobar, a les lleres de rius i torrents, barraques que podien ser arrossegades per una baixada sobtada d'aigua, de les nostres freqüents riuades guardàvem un llunyà record o havíem llegit el que van suposar les inundacions de l'any 1962 en el vessant occidental de la llera del Besòs.

L'àrea metropolitana i la mateixa ciutat de Barcelona eren plenes de barris sencers de persones que vivien en aquelles fràgils, insalubres i punyents barraques. Es van erradicar, però en la conflictivitat social res és irreversible i ara podem trobar-ne novament.

Visitant aquells sòrdids refugis humans sempre descobríem petits detalls dels intents hercúlians de dignificar el que per a aquells conciutadans era casa seva, l'única que tenien. Un petit altar per a una verge a qui pregaven, un bressol fet amb traça i fustes recollides i modelades amb amor, una vànova ben trenada amb llanes reaprofitades...

Les lleres dels rius són llocs propicis a l'establiment de barraques, ja que el domini públic hidràulic dels rius mediterranis no s'omple fins que les abundants pluges, sovint sobtades, provoquen la riuada.

La llera del Besòs, més que la del Llobregat –on també es poden veure barraques novament–, té una llarga història de reivindicació municipal per poder ser autoritat actuant en totes les infraestructures de sanejament de l'aigua i de recuperació de la conca fluvial. Una autèntica gesta de treball consorciat i de dècades d'intensa feina.

Durant el mes de gener va aparèixer un titular que va despertar-nos les alarmes: dues persones havien mort a l'interior d'una barraca d'un assentament dels que crèiem haver erradicat a la llera del Besòs, a l'altura del municipi de Montcada i Reixac. Sembla que les dues per-

sones haurien intentat escalfar-se fent un foc a l'interior de la barraca, que hauria cremat malament i els hauria provocat una intoxicació mortal.

Es concentrava molta misèria a la notícia. Barraques, foc a l'interior per poder-se escalfar, inhalació del fum, acumulació de deixalles i la sort que aquell dia no hi hagués menors –perquè la premsa afirmava que en aquest grup d'infra-infra-infrahabitatges hi vivien menors, que és una manera de dir nens, criatures, mainada, tendresa–.

La representació municipal de Montcada i Reixac, que forma part del Consorci Besòs-Tordera –nom actual del Consorci per a la defensa de la Conca del riu Besòs–, va fer unes declaracions a la premsa explicant-nos que havien calculat el valor de tractar adequadament els residus que generaria el desmuntatge de les barraques, ja que hi havia elements de fibrociment (uralita) i altres residus que necessitaven un tractament especial.

Certament, la recollida selectiva i l'adequat tractament dels residus és una de les conquestes de l'acció municipal, no gens fàcil per als que vam haver de convèncer els veïns que calia incrementar significativament el rebut de la taxa d'escombraries. Però no pot ser l'element que condicioni la necessària i urgent actuació per eliminar les barraques en diferents indrets de les conques fluvials de la Catalunya metropolitana. Donar sortida a cadascuna de les problemàtiques socials que s'acumulen en un barri de barraques és complex, però imprescindible.

El Consorci, que fa uns anys va fer possible l'agorosa acció de netejar el riu més contaminat d'Europa, que va recuperar la vida d'aquesta extensa conca i que va fer realitat que el darrer tram del riu, just abans de la desembocadura, es convertís en un parc fluvial on la densitat de població no permetia grans parcs, no pot condicionar l'eliminació de la vida miserable i perillosa en l'espai de la seva responsabilitat a la gestió dels residus especials.

Hi havia moltes barraques habitades en la dècada dels vuitanta dins dels dominis públics hidràulics de rius, rieres i torrents. Eren de persones anònimes, presentaven dificultats en camps diversos de la seva vida i va caldre una sortida individualitzada abans que les excavadores netegessin les rieres a prop d'on ara passegem i anem en bicicleta. Però aconseguir-ho era el nostre compromís, la nostra promesa i la nostra consciència.

“

Donar sortida a cadascuna de les problemàtiques socials que s'acumulen en un barri de barraques és complex, però imprescindible

”

Flaixos

@massanagranaire: Molt interessat a llegir les prediccions de tota la gent que s'ha passat setmanes dient que era impossible que passés el que ha acabat passant.

@pmarsupia: Imagina que en febrero de 2020 te hubiesen dicho: "Vienen 2 años de pandemia global con millones de muertos. Y cuando acabe, invasión militar en Europa".

@EvaPiquer: D'una banda, admiro els periodistes que se'n van a cobrir la guerra i, de l'altra, em surt dir-los "què feu, bojos, torneu cap aquí".

línia vol ser un espai per a la conversa
metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Elsa
Artadi

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

L'Hermandad d'Antiguos Caballeros Legionarios es nega a marxar de les Casernes de Sant Andreu, després que fa unes setmanes el propietari dels terrenys li digués que havia d'abandonar l'espai abans del 10 de febrer.

El Bicibús Sant Andreu ja ha fet quatre sortides i es consolida

» El projecte va néixer al desembre des de l'Escola 30 Passos
» Fer més línies o rutes cada divendres, alguns dels següents passos

MOBILITAT ▶ Trencar amb els hàbits de sempre i intentar tirar endavant transports més sostenibles és més fàcil del que pot semblar en un primer cop d'ull. Un exemple és el Bicibús Sant Andreu, que continua consolidant-se al districte. Tal com explica una de les seves integrants, Anna Carreras, el passat 25 de febrer va tenir lloc la seva quarta sortida, on van participar 50 mares, pares i nens, la majoria de l'Escola 30 Passos de la Sagrera. "Volem que els carrers siguin de veritat per a les persones", assenyala.

El projecte va arrancar perquè diverses famílies de l'escola venien amb bicicleta d'altres barris del districte, com ara Sant Andreu de Palomar, i van decidir ajuntar-se. El passat 17 de desembre aquesta unió es va materialitzar en la seva primera sortida. La ruta ha estat des de llavors la mateixa: sortir de la plaça de Can Fabra de Sant Andreu i circular per Gran de

Una sortida del Bicibús Sant Andreu. Foto: Calvox & Periche

Sant Andreu i Gran de la Sagrera fins a arribar a l'escola. El següent pas, explica Carreras, serà fer més línies per a les famílies que, per exemple, viuen al barri del Congrés. També tenen l'objectiu de marcar un calendari de sortides més estable i acabar anant a l'escola amb bicibús cada divendres.

Això no és tot. Un altre pas endavant que els organitzadors del Bicibús Sant Andreu volen fer en

el futur és no anar acompanyats de la Guàrdia Urbana, com fan actualment. Tal com recalca Carreras: "Al principi teníem por de la resposta de la gent, però la idea es acabar fent el bicibús de manera autònoma". En aquest sentit, el projecte també persegueix la fita que, a la llarga, els nens també puguin tenir més autonomia. "Volem que puguin anar sols amb bicicleta", diu.

Arranquen les obres de pavimentació de Fabra i Puig

URBANISME ▶ La rambla de Fabra i Puig es troba en procés de transformació. El passat dilluns 28 de febrer van començar les obres de pavimentació al passeig central de la rambla, entre els carrers Gran de Sant Andreu i Concepció Arenal. La idea és que la nova pavimentació doni continuïtat i uniformitat a aquest espai i, alhora, millori l'estada dels vianants.

El nou aspecte de la rambla el faran possible algunes de les

particularitats que preveuen aquestes obres. Per exemple, el paviment serà d'asfalt llis, hi haurà una franja àmplia al costat esquerre per a terrasses de bars i restaurants i es posaran papereres i bancs nous, entre altres canvis.

Aquest projecte té el suport d'una bona part del veïnat, ja que, amb 1.083 vots, va ser el més votat en els pressupostos participatius. El seu pressupost total és de 844.000 euros.

La rambla Fabra i Puig, abans de les obres. Foto: Ajuntament

La Nau Ivanow és un espai cultural referent Foto: Nau Ivanow

25 anys d'un espai per a tothom

CULTURA ▶ La Nau Ivanow de la Sagrera celebrarà el desembre d'enguany 25 anys. Per tal de posar en marxa la celebració, el 3 de març es farà un acte per ensenyar les seves noves sales d'assaig, presentar nous projectes i fer un repàs al quart de segle d'història de la mà de David Marín, director de l'espai des del 2012.

Marín explica que l'aniversari arriba "en un dels millors moments" per a la Nau Ivanow, ja que tant en l'àmbit nacional com in-

ternacional ha guanyat presència. "Estem bastant ben posicionats i col·laborem amb centres de creació d'arreu", afegeix. En paral·lel, també destaca l'arrelament local de la Nau Ivanow, ja que es fan diferents projectes amb les escoles i les entitats veïnals.

BASIANA, EL FUNDADOR

Una de les persones que coneix millor la Nau Ivanow és el seu fundador, Xavier Basiana. Va fundar l'espai el 1997 per donar un nou

equipament a un barri on "només hi havia un centre cívic". Aquesta mancança que vivia la Sagrera, diu, va fer que al començament li arribessin propostes de tota mena: des d'iniciatives culturals fins a casaments gitanos. "Es van fer uns 10 casaments en un any que em van ajudar a finançar la nau", explica. Deu anys després del seu naixement, l'espai va ser comprat per l'Ajuntament i la llavor del que s'havia sembrat segueix donant avui els seus fruits.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic
Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans
Octubre'21 OJD

166.566

pàgines vistes
Octubre'21 OJD

liniatarxa.cat

grup comunicació21

**el diari
metropolità**

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES32 2100 5731 7802 0041 1844

 **Ayuda
en Acción**

Hi ha silencis de moltes menes. El silenci de la nit i dels carrers buits, el silenci de quan acaba una discussió o el silenci de després de llegir l'última línia d'un llibre. Però el silenci que se sent durant la missa de dissabte al Santuari de la Mare de Déu del Carme, al centre de Barcelona, és doble. És el de qualsevol església: aquell silenci dens dels rituals i de les cerimònies mil·lenàries. Però també és el silenci d'una realitat que es panseix.

“És evident que a moltes esglésies només hi va la gent més fidel, i la mitjana d'edat cada vegada és més alta... Amb la pandèmia ha minvat molt el nombre de persones que venen”, diu el Josep Maria. Aquest mossèn de la parròquia de Santa Eulàlia de l'Hospitalet de Llobregat va ser ordenat sacerdot amb 29 anys i ara en té 64. Les ha vist de molts colors. “Gràcies a Déu, ja no és obligatori ser catòlic com en el franquisme”, comenta. “Tot i que no és el final de l'Església, avui dia estem veient com s'acaba una etapa de la cristiandat”, assumeix. De fet, si ens referim a la regió metropolitana de Barcelona, les xifres no fan res més que confirmar les seves paraules. El catolicisme, la creença hegemònica al territori, perd adeptes de forma gradual mentre cap altra religió ocupa el seu espai. La metròpoli no es vol religiosa.

UN PANORAMA COMPLEX

L'any 1978, segons dades de l'Institut Català d'Estadística, el 99% dels casaments que s'oficiaven a Catalunya es feia per l'Església. El 2020 només el 7,7% eren religiosos. “Hi ha hagut una caiguda en picat dels rituals catòlics, i això demostra una pèrdua del poder cultural de l'Església”, explica Mar Griera, directora del grup d'Investigacions en sociologia de la religió (ISOR), de la UAB.

El darrer *Baròmetre sobre la religiositat i la gestió de la seva diversitat* del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) assenyala que actualment un 53% de la població catalana es considera catòlica, un 7% evangèlica i un 4% musulmana. Pel que fa a la fe catòlica, això suposa una davallada de cinc punts percentuals des de l'anterior baròmetre fet el 2016. A més, gran part de les persones que s'auto-defineixen com a tal no tenen per què considerar-se creients. De fet, només un 44% afirma ser una persona amb creences religioses, un 11% menys que el 2014. Griera parla d'un fenomen relativament nou que anomena catolicisme identitari. “Està passant a tota Europa i és el resultat d'una associació entre cristianisme i cultura europea”, assenyala. Així, hi ha persones que se senten cristianes sense professar aquesta fe.

Pel que fa a l'àrea metropolitana, tal com explica Avi Astor, investigador de l'ISOR especialitzat en aquest territori, “la tendència és encara més pronunciada”. “L'àrea metropolitana és un dels territoris més secularitzats d'Espanya...

Només una de cada deu persones de Catalunya va cada setmana a l'església (imatge del Santuari de la Mare de Déu del Carme de Barcelona). Foto: Albert Alexandre

La metròpoli perd la seva fe en els déus

Tot i que l'augment de l'ateisme no ha estat tan important com es preveia als anys 80 amb la fi de la dictadura, la irrupció de noves religions i espiritualitats o els escàndols de les institucions catòliques han fet que l'Església perdi el seu poder hegemònic a la regió metropolitana de Barcelona.

A tot l'Estat, el nombre de catòlics arriba al 59%”,afegeix.

Malgrat que la metròpoli presenta unes xifres de religiositat molt baixes, Griera es mostra cautelosa a donar per mort el catolicisme. “Als anys 70 semblava que l'ateisme havia de créixer de manera molt forta, però no va ser així”, comenta. Avui els ateu no són més del 20% de la població. Així mateix, la investigadora afirma que el mapa de les religions a la metròpoli és ara molt més com-

pletat que fa uns anys. “A més de la presència de noves religions gràcies a l'augment del nombre de persones migrades, al tombant de segle hi ha un 12% de població que és molt practicant, que està organitzada en escoles i contextos de lleure catòlics i que té posicions conservadores”, analitza.

LA FI DEL REGNE

L'església del Santuari de la Mare de Déu del Carme de Barcelona és un edifici monumental carregat de

decoració brillant. Enric Camps, el mossèn, parla per a un públic que la tarda de dissabte no supera les quaranta persones, en un espai que en podria acollir més de 500. “Aquestes cerimònies en edificis tan grans i per a tan poca gent no tenen sentit... Acabaran desapareixent”, diu en declaracions a *Línia*. “Haurem de tornar al cristianisme de base”, afegeix. Durant el sermó, critica el sistema econòmic i les injustícies que produeix el poder. Missatges radicals

per a una platea on la majoria són dones que superen els 75 anys. Senyores que marxen cap a casa en acabar la missa, fent passes petites i arrossegant els peus. Una metàfora del catolicisme.

Com en aquest cas, les persones que van a l'església a Catalunya són ben poques. El 70% de la població diu que no hi va mai, mentre que un de cada deu ciutadans va a l'església un cop a la setmana. Què ha passat en 40 anys? Per què la religió, sobretot

La nova espiritualitat

● Dues noies entren al Museu del Tarot, una de les botigues d'esoterisme més grans de Barcelona. Amb prou feines superen els quinze anys. "Voldria un amulet", diu una d'elles. "Per ara, no m'interessa que sigui per invocar l'amor", afegeix. La dependenta les atén durant una llarga estona. Parlen el mateix idioma.

Segons explica la Thaïs, terapeuta holística de l'establiment, les generacions més joves tenen una relació molt més estreta amb l'espiritualitat. "Veus la manera en què nens de vuit anys s'apropen als cristalls o a les cartes i

de la religió (ISOR), de la UAB, Mar Griera, afirma que, mentre que el nombre de persones que s'autodefinixen com a religioses baixa, creixen les que diuen ser espirituals. Segons el CEO, el 48% de la població catalana es considera una "persona espiritual interessada en el transcendent". Aquesta tendència té a veure amb diversos factors. A l'èxit de la ciència confrontat amb el descrèdit de les institucions religioses cal sumar-hi l'individualisme, que legitima els individus a crear la seva pròpia espiritualitat. A més, la globalització ha ampliat el co-

El nombre de persones que, tot i no considerar-se religioses, sí que s'autodefinixen com a espirituals ha crescut durant els últims anys a Catalunya

t'adones que porten avantatge respecte dels adults", afirma. Segons ella, en els darrers temps la clientela, tant jove com de més edat, ha crescut. "La gent ve perquè té dolors físics, mal d'amors, problemes financers o vol netejar l'ànima", enumera. Per a ella, aquest auge s'explica pel canvi d'era energètica que estem vivint i perquè la població no té vergonya d'afirmar que creu en la màgia. "A Espanya hi havia molta repressió heretada de la inquisició", afirma.

Estiguem o no d'acord amb la seva explicació, el cert és que l'espiritualitat va a l'alça. En un article a la revista *Barcelona Metròpolis*, la directora del grup d'Investigacions en sociologia

neixement que tenim d'espiritualitats d'altres indrets del món.

Segons Griera, el fenomen també té relació amb la salut emocional i el benestar. En un context de pandèmia com l'actual, no costa d'imaginar-se per què estan triomfant pràctiques com la meditació, l'horòscop, el ioga o el *mindfulness*. El que no té –o té poc desenvolupat– la nova espiritualitat és un discurs social o comunitari. Això ha dut el filòsof Eudald Espluga a assenyalar el caràcter neoliberal i d'autoajuda del fenomen.

Com deia Friedrich Nietzsche, l'home va matar Déu. Malgrat tot, potser no estava preparat per acabar amb tot el que és transcendent.

la catòlica, ha perdut el seu pes en la vida quotidiana de la metròpoli? "El descens s'ha produït per una infinitat de causes", explica Jaume Flaquer, jesuïta, integrant de Cristianisme i Justícia i expert en l'Islam. "La pèrdua de pes té a veure amb la pluralitat de l'oferta lúdica que hi ha avui dia", diu. Per a ell, la immediatesa del món en què vivim "dificulta que les persones puguin viure en espais oberts a la transcendència". "La vida ha quedat fragmentada en moltes èpoques: ara som nens, adolescents, adults, vells... Tenim moltes vides, i això fa que no tinguem compromís", considera.

En una línia similar s'expressa Griera. Per a ella, cal llegir la pèrdua de poder de l'Església com una situació global que està afectant moltes institucions que fins fa poc vertebraven la vida tant política com social. Els partits, els sindicats o les comunitats religioses han deixat de tenir preeminència en favor de l'individualisme. Alhora, segons considera Astor, "als entorns urbans, que són més cosmopolites, hi ha menys control i és difícil per a les institucions religioses ser centrals com ho són als pobles".

Però ni de bon tros la llista de causes s'acaba aquí. La davallada

de la religió a la metròpoli té una forta vinculació amb la història del segle XX al territori i s'aprofundeix amb la caiguda del règim franquista. El mateix Flaquer reconeix que la relació de l'Església amb la dictadura "va ser perversa". A més, des d'abans de la Guerra Civil, a Catalunya i a la metròpoli hi havia una tradició anticlerical arrelada als moviments anarquistes i obrers urbans. "Potser queden restes o influències d'aquests moviments", considera Astor. De fet, segons el CEO, Catalunya és un dels territoris de tot l'Estat més escorats a l'esquerra, i aquest espai polític tendeix a estar més allunyat de la religió. A això cal sumar-hi que el territori té unes classes mitjanes fortes, també poc religioses.

L'investigador estatunidenc hi afegeix un element més: el procés sobiranista de Catalunya. "Hi ha un esforç de les institucions per incorporar les minories al 'fet català' i per construir una identitat nacional inclusiva que es confronti amb el catolicisme espanyol", assegura. D'aquesta manera, pensa Astor, organismes com l'Oficina d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona es van crear per gestionar la diversitat de credos vinculant-la a les aspiracions nacionals. Succeeix un fe-

Els matrimonis per l'Església han passat de ser el 99% dels casaments l'any 1978 a només representar el 7,7% dels rituals d'aquesta mena el 2020

A Catalunya, per darrere dels banquers i dels polítics, els capellans són la professió que genera menys confiança i, amb una puntuació de 2,63 punts, la pitjor valorada

nomen similar a Turquia, on l'Islam cada vegada té més presència a l'estat i els kurds, "salvant les distàncies, com que tenen aspiracions nacionals s'allunyen de la religió".

Dit tot això, caldrà convenir que l'Església té molta responsabilitat envers la seva situació. "Evidentment que els abusos sexuals són una de les causes de la pèrdua de presència", considera Flaquer. De fet, el CEO assenya-la que el 60% de la població no confia gens en els sacerdots. A Catalunya, són la professió menys valorada, amb un 2,63 de nota, per darrere de polítics i banquers.

Per al Jordi, un jove de 34 anys de Barcelona que fa temps que milita en els moviments cristians de base i que actualment és integrant d'un grup de l'Acció Catòlica Obrera (ACO), la institució eclesiàstica no ha sabut gestionar reptes com la presència de l'homosexualitat o de les dones en les seves esferes. "Això t'allunya de l'Església. Malgrat tot, crec que és una institució que també podem reformar des de dins", apunta.

EL FUTUR DE L'ESGLÉSIA

El Jordi no sempre s'ha sentit a gust dient que és catòlic. "Durant la joventut em feia vergonya dir-ho, perquè tenia por que els altres

es pensessin que era de l'Opus", recorda. Això el va allunyar de l'Església. Però les coses van canviar després de passar un temps en una comunitat rural al Salvador. "Vaig conèixer la història de mossens, entre ells l'arquebisbe Óscar Romero, assassinats per la seva defensa dels drets humans, i això em va fer afirmar que era creient i que no tenia per què avergonyir-me'n", sentència.

Potser l'única possibilitat que té el catolicisme de no caure en el silenci implica un apropament a posicions socials transformadores. "El catolicisme es porta molt malament amb el poder, perquè és la religió de les víctimes... Però és cert que hi ha qui vol acabar amb l'Església i amb això l'està entregant a l'extrema dreta", considera Flaquer. O potser, com diu el capellà de l'Hospitalet, el repte de l'Església és més titànic. "El futur del cristianisme passa per una fe més lliure, més personalitzada i més comunitària... Que sigui menys o gens institucional", conclou el Josep Maria.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

El Gremi de Restauració i Foment del Treball han firmat el document que suposa el retorn de l'entitat que representa el sector de la restauració a la principal organització patronal catalana. Ambdós han valorat l'acord de forma positiva.

L'acord per ampliar els horaris comercials ja és oficial

HORARIS ▶ L'Ajuntament i els agents socials van signar el passat dimarts 22 de febrer l'acord per ampliar els dies d'obertura comercial a les zones turístiques i el Ple de l'Ajuntament el va aprovar el passat divendres 25 de febrer, per després portar-lo a la Direcció de Comerç de la Generalitat. La mesura, principalment, permetrà als comerços de les anomenades zones de gran afluència turística obrir els diumenges i festius de 12 a 20 hores, entre el 15 de maig i el 15 de setembre, fins al 31 de desembre de 2025 –moment en què caldrà aprovar una nova regulació–.

Durant la presentació de l'acord, el primer tinent d'alcalde de la ciutat, el socialista Jaume Collboni, va assegurar que l'ampliació de l'horari de les botigues crearà "centenars de llocs de treball". Collboni va recordar que no podia ser que en un lloc com Barcelona "el comerç no estigués arreglat per aprofitar al màxim la capacitat de compra del turisme".

El canvi es veurà a les zones turístiques. Foto: Jordi Batallet/ACN

Per part seva, el vicepresident de Fundació Barcelona Comerç i president de l'Eix Sant Andreu, Pròsper Puig, assegura que des de les associacions de comerciants accepten l'acord. Tot i que, en el cas de Sant Andreu, afegeix, li dona "tranquil·litat" que el barri no sigui una de les zones on es poden ampliar els

horaris. D'altra banda, el president de Sagrera Activa Associació de Comerciants (SAAC), Enric Puig, manifesta una opinió similar. "Per a la ciutat veiem bé la mesura, però si s'apliqués al barri de la Sagrera, no seria així perquè el petit comerciant no podria conciliar amb la vida familiar", recorda.

El consistori vol protegir més els comerços emblemàtics

PATRIMONI ▶ L'Ajuntament, a través de la regidoria de Comerç que encapçala Montserrat Ballarín, vol protegir més els comerços emblemàtics de la ciutat. Per aquest motiu planteja la creació d'un protocol intern per actuar davant de casos on, si hi ha un canvi de propietat, el consistori valori la compra de l'establiment per garantir el seu futur, tal com es va fer amb el Bar Marsella del Raval.

En paral·lel, el govern municipal també preveu obrir una línia de subvencions per fomentar la rehabilitació de les parts dels negocis històrics que tenen valor

patrimonial i també estudiarà la creació d'un servei de mediació, amb el suport de Barcelona Activa, per promoure que l'activitat original continuï. D'altra banda, també està previst crear una taula de participació en la qual ha de sortir la petició a la Generalitat perquè es facin canvis legislatius per poder declarar com a patrimoni cultural immaterial les activitats de comerços emblemàtics.

Actualment, a Barcelona hi ha un total de 209 establiments protegits en categories diverses segons les seves característiques patrimonials i arquitectòniques.

A Ciutat Vella és on hi ha més comerços històrics. Foto: Línia Sant Andreu

COMERÇ DE PROXIMITAT, UN VEI DE CONFIANÇA!

- T'ofereix el millor producte amb la cara més humana
- Cuida de la comunitat on vius
- Paga impostos i dona vida a la ciutat
- Contribueix a un entorn més sostenible
- Sempre és a prop teu!

amic

associació de mitjans d'informació i comunicació

Mitjans Km 0

La Mercè, sempre portant les últimes tendències en perruqueria a la gent del barri.

línia Sant Andreu

20 ANYS POSA'T
LA GORRA

PELS INFANTS I ADOLESCENTS AMB CÀNCER

TALLA ADULT

INFANTIL

NOVA!
TALLA

CONNECTA'T AMB LA NATURA!

WWW.POSATLAGORRA.ORG - 93.237.79.79

@POSATLAGORRA

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Els mercats reafirmen la seva aposta pel Comerç Verd

Foto: Ajuntament

La progressió, però, no es va aturar i el desembre del 2021 el nombre de comerços adherits superava folgadoament els 600. Aquesta xifra suposa que més de la meitat dels establiments que ofereixen

Més de la meitat dels comerços de mercat amb producte ecològic formen part de la iniciativa

productes ecològics i de proximitat als mercats de Barcelona formen part de la iniciativa.

Durant aquest 2022, la intenció dels impulsors del projecte és poder donar-li continuïtat desenvolupant en paral·lel altres accions que tinguin per objectiu millorar la sostenibilitat dels mercats, com ara la prevenció dels residus de plàstic d'un sol ús o la integració d'energies renovables, per exemple.

Per poder identificar els comerços membres de la iniciativa només cal fixar-se en la senyalització dels productes, que està dividida en diverses categories: producte local i ecològic, és a dir, tots els productes inclosos al projecte; producte de pagès, com fruita, verdura, aviram i ous; producte de llotja, com ara peix; i productes d'elaboració pròpia com els carnis.

Sostenibilitat

La posada en marxa del projecte Comerç Verd ha estat tot un èxit. La iniciativa, que va arrencar el juny del 2021 amb l'objectiu de reivindicar els productes ecològics, de proximitat i de temporada als mercats municipals de Barcelona, ja compta amb més de 600 establiments associats.

Aquest projecte –que està impulsat per l'Institut Municipal de Mercats de

Barcelona (IMMB), el Comissionat d'Economia Social, Desenvolupament Local i Política Alimentària de l'Ajuntament de Barcelona i la Federació de Mercats Municipals de Barcelona (FEMM)– suposa un important salt quantitatiu pel que fa a l'oferta d'aliments locals, ecològics, de petits productors, de pagès o de llotja que es consumeixen a Barcelona.

Sota el paraigua de les iniciatives promogudes amb motiu del reconeixement

de Barcelona com la Capital Mundial de l'Alimentació Sostenible del 2021, Comerç Verd s'iniciava al juny amb una prova pilot en sis mercats de la ciutat. La gran acollida que va tenir el programa va fer que en poc més de tres mesos ja s'assolís la xifra de més de 550 establiments adherits, on la ciutadania pot trobar productes tan variats com fruita, verdura, llegums, aviram i ous, carn, cansalada i altres carns de xarcuteria i formatges.

El Pregó dels Infants del 2022 reivindica el dret a poder alimentar-se de forma sana i sostenible

Educació

Els infants volen una alimentació sana i sostenible. Aquest és el missatge que han volgut reivindicar els prop d'un miler d'alumnes dels cursos de primària que han participat en l'elaboració del Pregó dels Infants d'aquest 2022. Enguany la lectura de l'escrit s'ha pogut tornar a celebrar de manera presencial en un acte amb aforament reduït al Saló de Cent després que l'esclat de la pandèmia del coronavirus obligués a fer-la de manera telemàtica.

Sota el lema 'Els nens i nenes mengem sa i sostenible', els versos del pregó d'aquest any són el resultat d'una reflexió conjunta feta per estudiants d'una vintena d'escoles

de Barcelona i vol constituir un full de ruta de bones pràctiques per tal de garantir l'accés dels infants a una alimentació sana i sostenible i compartir aquest necessitat amb tota la comunitat educativa.

Cal recordar que els objectius principals de la iniciativa del Pregó dels Infants són els de promoure l'observació de l'alumnat i la proactivitat a l'hora d'investigar el seu propi context des d'una mirada crítica. En aquest sentit, participar en la redacció conjunta de l'escrit també suposa per als alumnes una iniciació en els processos participatius.

Malgrat que l'acte de presentació del pregó es va celebrar amb aforament reduït, l'edició d'aquest 2022 ha comptat amb la participació d'un total de 28 classes.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Nou programa per impulsar l'ocupació als mercats

Formació

L'Ajuntament de Barcelona ha posat en marxa un programa de formació per promoure l'ocupació als mercats municipals. La iniciativa –impulsada per Barcelona Activa en col·laboració amb Mercabarna i la Fundació Intermèdia– té com a objectiu facilitar la inserció laboral dels participants en establiments dedicats a productes ecològics i de proximitat.

La formació està impartida per Mercabarna i compta amb tres especialitats diferenciades: ajudant de carnisseria, ajudant de xarcuteria i auxiliar de comerç de productes ecològics i de proximitat. Durant tot el procés, els estudiants estaran tutoritzats i rebran un acompanyament professional per garantir l'èxit de la seva inserció laboral.

En aquest sentit, un cop superat el programa, els alumnes tenen la possibilitat d'incorporar-se amb un contracte laboral de sis mesos com a dependents especialistes en productes alimentaris. Per fomentar la participació de les empreses i establiments en la iniciativa, els impulsors del projecte no només oferien la possibilitat de preseleccionar gratuïtament els candidats que més s'ajustessin al perfil demanat, sinó que també donaran subvencions per un període màxim de sis mesos i que seran de fins a 5.700 euros per contracte.

Les persones interessades a participar en aquest programa formatiu havien de complir tota una sèrie de requisits, com ara tenir entre 18 i 29 anys, residir a la ciutat de Barcelona i haver aprovat l'ESO, el Batxillerat o un cicle formatiu de grau

mitjà. Els candidats també havien d'inscriure's al Servei d'Ocupació de Catalunya i registrar-se al sistema nacional de Garantia Juvenil. El termini per apuntar-se als cursos finalitzava el 28 de febrer.

Per tal de garantir que els alumnes accedeixen al mercat laboral amb garanties, tots els contractes que deriven d'aquesta formació hauran de tenir una durada mínima de sis mesos i el salari mínim ofert haurà d'entrar dins els criteris de Barcelona Activa, que determinen que aquesta ocupació és de qualitat. D'aquesta manera, amb aquest programa no només es vol garantir que els joves puguin optar a un lloc de treball digne, sinó que també es vol aconseguir fomentar l'ocupació en els mercats municipals barcelonins amb una clara aposta pels productes ecològics i de proximitat.

EN PRIMERA PERSONA

“Si hem pogut amb la covid, resistirem el que vingui”

Sergio Moral

Eix Comercial
Nou Eixample

L'Eix Comercial Nou Eixample és l'única associació de comerç en actiu a l'Esquerra de l'Eixample. Sergio Moral, propietari d'una botiga d'informàtica, nés des de fa prop de catorze anys el seu president.

Com diries que ha canviat el barri en aquests últims anys?

La zona ha envellit molt a nivell de població, i això es nota en el consum. El comerç de proximitat s'està perdent i cada cop hi ha més empreses i menys autònoms.

El projecte dels Eixos Verds i les Superilles pot ajudar a reactivar el comerç?

Tenim molts dubtes i moltes pors amb això. Aquest pla suposarà un canvi en la mobilitat i no sabem fins a quin punt ens pot afectar en la nostra feina del dia a dia. Ara per ara la nostra posició al respecte és negativa, però és una aposta política i ens hi adaptarem.

Com s'ha viscut el coronavirus entre els membres de l'Eix?

La pandèmia ha estat dramàtica. En els últims dos anys hem perdut la meitat dels socis. Molts han tancat, altres han avançat la jubilació i alguns han marxat a zones amb lloguers més assequibles que l'Eixample.

T'has plantejat marxar?

Marxaré en el moment que no sigui rendible estar aquí. Al final això és un negoci. Però en aquest barri som molt resilient. Si hem pogut aguantar una pandèmia, resistirem el que vingui.

Foto: Ajuntament

Compte enrere per a la construcció del nou Mercat de Montserrat

Foto: Ajuntament

Equipaments

L'Ajuntament de Barcelona ja ha licitat les obres per a la construcció del nou Mercat de Montserrat, al districte de Nou Barris. La previsió és que les actuacions –que compten amb un pressupost de prop de catorze milions d'euros– puguin estar enllestides de cara al segon semestre del 2024.

L'edifici actual del mercat està ubicat a l'illa de cases formada per la via Favència, els carrers d'Aiguablava i de les Torres i el Camí Vell de la Pedrera. En aquest espai també hi ha diversos parcs infantils i una zona d'aparcament, que és precisament on es vol situar la nova construcció. Això permetrà que el mercat continuï amb la seva

activitat habitual mentre s'allarguin les obres del flamant equipament. Pel que fa al nou edifici, la previsió és que tingui prop de 10.045 metres quadrats de superfície distribuïts en dues plantes subterrànies, la planta baixa i l'altell.

ESPAIS DE COHESIÓ SOCIAL

“Els mercats municipals són una de les joies de Barcelona i un referent per a moltes ciutats del món, i d'aquí la nostra aposta per aquests equipaments amb una inversió de 100 milions d'euros aquest mandat per millorar-los”, apunta el primer tinent d'alcaldia Jaume Collboni, que considera que espais com el nou Mercat de Montserrat són “essencials” per a la cohesió social i per al foment de l'ocupació.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

Un lloc on fer silenci per les víctimes de trànsit

SANT MARTÍ/ Fer turisme de quilòmetre zero no només vol dir redescobrir la nostra ciutat, sinó prendre consciència de realitats que sovint, de tan interioritzades, ens passen desapercebudes o no els donem la importància que tenen.

*I sento com la muda
mort dels homes s'emporta
el meu do de paraules:
esdevé pur silenci
el meu dolor*

Amb aquest fragment del poema *Cançó de la mort callada*, de Salvador Espriu, en una zona enjardinada al costat del passeig Marítim de Nova Icària i l'espigó del Bogatell un banc d'acer d'11 metres de longitud ens convida a fer silenci i recor-

La projecció de les ombres que generen les lletres encunyades quan hi toca el sol permeten llegir un poema

dar les persones que han mort en accidents de trànsit. És el Memorial en record de les víctimes de trànsit, que des de l'abril de 2019 ens remarca que les víctimes d'un accident no són només les persones que hi moren, sinó també els seus familiars i amics, fent més visible les conse-

Foto: Ajuntament

qüències dels accidents i el dolor que comporten.

Les principals associacions de víctimes d'accidents de trànsit, P(A)T i STOP Accidents, havien demanat a l'Ajuntament de Barcelona la instal·lació d'un espai memorial com aquest, i l'any 2019 el consistori el va fer realitat.

En el seu moment es va decidir instal·lar el monument en aquest indret pel seu ca-

ràcter memorial i perquè serveix com a lloc de trobada per a actes en record de les víctimes d'accidents de trànsit, però anar-lo a visitar és una experiència del tot recomanable. No només per prendre consciència d'aquesta realitat, sinó també per gaudir del lloc i del monument, que permet llegir el fragment del poema d'Espriu a través de la projecció de les ombres que generen un seguit de lletres encunyades quan hi toca

el sol. Un bonic joc de llums natural que s'ha de veure en directe per poder apreciar en tota la seva bellesa.

El monument també inclou una placa on es reproduïx la inscripció del fragment del poema d'Espriu i la frase "A les víctimes de trànsit". Tot plegat va ser dissenyat l'any 2010 per l'arquitecta Judit Masana, adscrita a la Direcció d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, que va morir l'any 2016.

El cementiri de Sant Andreu: orígens medievals i tolerància religiosa

NOU BARRIS/ Durant l'edat mitjana, el fossar parroquial de Sant Andreu de Palomar va quedar petit i la població va necessitar construir un nou cementiri. Així va néixer el cementiri de Sant Andreu, que fins al 1837 no va tenir la ubicació actual. Va ser aquell any quan es va traslladar als terrenys de la masia de Can Calç, un espai tranquil ben a prop del camí de Sant Andreu a Horta i damunt d'una petita elevació a resguard de la riera de Sant Andreu. Quan el municipi va passar a formar part de Barcelona, el 1897, el cementiri va passar a ser propietat de l'Ajuntament.

La particularitat d'aquest cementiri és que conté un recinte jueu, amb tombes sota terra i vegetació, tal com mana la tradició jueva. També té una zona reservada per a enterraments de cristians protestants. Pel que fa a les tombes més destacades, cal citar les de famílies importants, com els Basté, els Fabra o els Guix, que tenen els panteons a la placeta d'entrada. Una de les tombes més visitades és la del capellà Francesc Pla, conegut com el santet de Sant Andreu, un jove seminarista a qui el bisbe va prohibir dir missa perquè la seva mare practicava l'espiritisme.

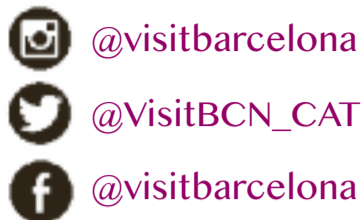
Foto: Ajuntament

La torre de l'aigua que va anar desapareixent

GRÀCIA/ La torre de l'aigua de Gràcia va ser construïda a mitjans del segle XIX, en un moment en què els cultius eren el motor de l'economia de la vila. Es tracta d'una torre cilíndrica amb una finalitat purament pràctica: estava destinada a controlar la pressió de l'aigua per distribuir-la. Amb els anys i els canvis que va experimentar Gràcia, la torre va acabar caient en desús i els edificis veïns van anar guanyant terreny progressivament. Finalment, només en va quedar visible la motllura horitzontal i l'entrada de mig punt amb porta metàl·lica.

Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

Can Castelló: una masia burgesa que fa de centre cívic

Foto: Ajuntament

SARRIÀ – SANT GERVASI/ Pensa en una masia. Ara pensa on està ubicada. Te l'has imaginat en un entorn rural, oi? Doncs a la ciutat també n'hi ha. Concretament, a Sant Gervasi hi ha Can Castelló, una antiga casa pairal burgesa que el 21 de maig de 2008 va ser inaugurada com a centre cívic, i que també acull un casal de gent gran.

Aquesta masia –que es troba als jardins de Can Castelló, amb accés pels carrers de Freixa i de Castelló– és un vestigi del passat agrícola de Sant Gervasi de Cassoles. És de principis del segle XX, té una superfície de prop de 1.200 metres quadrats i compta amb una sala noble exquisidament decorada a la primera planta.

La història de Can Castelló ha anat sempre de la mà de la història del barri, de ma-

nera que ha estat testimoni i part del seu desenvolupament social i urbanístic. En aquest sentit, l'edifici està lligat a noms que van deixar una important empremta tant a Sant Gervasi com a tota la ciutat, com ara Galvany, Castelló o Calvet.

RECUPERADA PER AL BARRI

L'Ajuntament va recuperar l'edifici de Can Castelló l'any 1981 i hi va fer unes obres de rehabilitació, però no va ser fins al 1993 que va començar a funcionar com a casal de gent gran. Anys més tard, el 2008, s'hi va fer la darrera rehabilitació per convertir l'antiga masia en un centre cívic per al barri.

La voluntat del consistori era que aquest equipament municipal pogués acollir les iniciatives de les diferents entitats del barri i fo-

mentar la participació ciutadana en activitats formatives i de lleure, així com oferir diferents mostres d'expressió artística (música, cinema, art contemporani...). En definitiva, convertir-lo en un espai dinàmic i obert al barri on tothom pugui trobar allò que li interessa.

I així ha estat. Per exemple, aquest primer trimestre de l'any, el Centre Cívic Can Castelló ha programat classes de dansa, de cuina, d'anglès o de gimnàstica, per citar només alguns tallers. En paral·lel, també ha programat espectacles familiars, concerts i exposicions per a tots els gustos i edats.

Amb tot, Can Castelló és un exemple de com es poden recuperar edificis del barri en desús i tornar-los a omplir de la vida que algun dia havien tingut, passant de ser privats a obrir les portes de bat a bat al veïnat.

Eixample

La papallona modernista de la Casa Fajol

La Casa Fajol, a la Nova Esquerra de l'Eixample, pot semblar un edifici força normal si vas caminant i no alces la mirada. Però si, de cop, mires amunt, et toparàs amb una gran papallona modernista observant-te. Per això, és clar, és coneguda popularment com la Casa de la Papallona, tot i que es diu Casa Fajol pel seu propietari, Salvio Fajol.

Es tracta d'un edifici modernista ideat per l'arquitecte Josep Graner, construït entre els anys 1911 i 1929, i està catalogat com a edifici d'interès històric i artístic per l'Ajuntament. Situada al carrer de Llançà, és una casa de formes senzilles, però destaca pel trencadís semicircular en forma de papallona que corona la façana. És un edifici estret entre mitgeres, de sis plantes amb llargs balcons de baranes de ferro forjat ornamentades amb motius florals. El vestíbul està decorat amb arrambadors de ceràmica i parets esgrafiades.

AMAGADA

La reforma de l'antiga plaça de toros de Les Arenes, ara convertida en centre comercial, ha deixat amagada la Casa Fajol i malauradament només es pot veure des del mateix carrer. Abans, en canvi, es podia observar des de la plaça d'Espanya i des del parc de Joan Miró. La bonica papallona no acapara totes les mirades que es mereix.

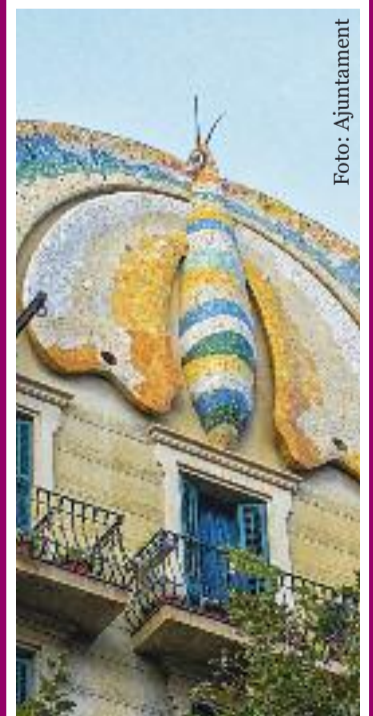

Foto: Ajuntament

L'església de Sant Genís dels Agudells resisteix el foc i el pas dels anys

Foto: Ajuntament

HORTA – GUINARDÓ/ L'església de Sant Genís dels Agudells és encara més antiga del que ens podríem imaginar. Tot i que l'edifici actual és de l'any 1571 (que déu-n'hi-do), sembla que en realitat va ser fundada ni més ni menys que l'any 931.

Durant el segle XIV, l'església va passar a dependre del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron i, ja al segle XIX, de la parròquia de Sant Joan d'Horta. Un tret destacable és que al costat de l'església encara es conserva un cementiri particular: és l'únic que queda dins del nucli urbà de Barcelona i que no depèn de l'Ajuntament. Hi són enterrats diversos personatges il·lustres i, durant un temps, hi va estar enterrat Manuel Carrasco i Formiguera, militant d'Unió Democràtica de Catalunya, afusellat a Burgos el

1938, que l'any 2001 va ser traslladat al cementiri de Montjuïc.

L'església de Sant Genís dels Agudells té una sola nau amb creuer, capelles i una porta adovellada, a més del característic campanar, que data del segle XVII. El temple forma part d'un conjunt medieval, que també inclou el cementiri, la rectoria i el mas de Can Safont, del segle XIII. A l'inici de la Guerra Civil, un incendi va cremar bona part de l'església, però això no va impedir que, encara avui dia, es conservi la creu gòtica que hi ha esculpida a la façana. La casa parroquial també manté la pedra treballada a les finestres i el portal amb un arc de mig punt. Però no tot el conjunt medieval es conserva així de bé: el mas de Can Safont ha estat reconstruït moltes vegades i ha perdut l'aspecte original.

El conjunt de Javier Aznar visita el pròxim dissabte 5 de març el CN Catalunya, en partit corresponent a la 19a jornada de la Divisió d'Honor Femenina. El CN Sant Andreu hi arribarà després de l'ajornament, per protocol covid, de la seva cita contra el CN Atlètic-Barceloneta, que s'havia d'haver disputat el passat 26 de febrer.

Narcís Sala, el bateig més lògic

» Des del desembre del 1980 l'estadi de la UE Sant Andreu porta el nom del seu millor president
 » El barceloní va liderar dos ascensos a Segona i la construcció de l'actual camp, a punt de fer 52 anys

Toni Delgado
SANT ANDREU

"M'ho he rumiat molt i crec que és la decisió més convenient per al club. Me'n vaig i així ho faré saber oficialment el pròxim dia 22 en l'Assemblea General. [...]. Em pesen els anys, en tinc gairebé 73, i no crec que això sigui bo per a un president", reconeixia Narcís Sala (Barcelona, 1899-1980) al periodista José Maria Martí a *Mundo Deportivo*. El 13 de maig de 1971 saltava la notícia: el millor dirigent de la història de la UE Sant Andreu, gran artífex del creixement esportiu i institucional del club i de la construcció del nou estadi, ho deixava.

Líder per naturalesa, carismàtic i gran gestor, Sala triava com a millor moment viscut el segon ascens de la història de la UESA, a Alcoià i amb Giralt com a heroi. La seva gran pena era no

poder veure acabades com a president les obres de la tribuna i la instal·lació elèctrica del nou estadi, el Camp Municipal del carrer de Santa Coloma, inaugurat l'any anterior, el 19 de març de 1970, amb un amistós contra el Barça de Carles Rexach o Salvador Sadurní. "Suposo que el partit [victòria blaugrana per 0-1, obra de Quimet Rifé] devia agradar als espectadors. Al llarg dels 90 minuts de joc es va veure bon futbol i van quedar enrere aquelles tàctiques defensives i destructives que tant enlletgeixen la competició", celebrava Juan Antonio Calvo, cronista de *Mundo Deportivo*.

DUES ETAPES

L'estadi va costar més de 24 milions de pessetes, més de 144.000 euros, i va arribar a tenir una capacitat per a 18.000 persones. L'aforament es va anar reduint a mesura que es van col·locar seients a la grada i ara n'hi caben 6.563. Sala va morir el 10 d'abril de

El Narcís Sala, un camp històric de la ciutat. Foto: Ajuntament

1980 i, mesos després, el 7 de desembre, el camp va passar a anomenar-se Estadi Narcís Sala en el seu honor. El barceloní va presidir l'entitat en dues etapes, entre el 1945 i el 1959, quan la va portar de la Primera Regional A fins a la Segona Divisió, i entre 1967-1971, on també va tornar a la categoria d'argent. Pocs dirigents han reunit un suport tan unànime d'afició, junta directiva i equip.

XAVI MOLIST, NOU TÈCNIC

Curiosament, el cap de setmana que l'Estadi Narcís Sala complirà 52 anys la UE Sant Andreu no jugarà cap partit perquè al grup 5 de la Tercera Divisió RFEF són 17 equips i cada jornada en descansa un. Abans, el diumenge 6 de març, visitarà el CF Peralada. Serà el debut a la banqueta de Xavi Molist, que la nit del passat 28 de febrer va ser

anunciat com a nou entrenador fins a final de temporada i amb opció a una altra. Té experiència a Tercera Divisió (UA Horta, CE L'Hospitalet i Terrassa FC) i substitueix David Almazán, que va arribar a un acord amb el club per rescindir el seu contracte. Tampoc continuaran a la UESA quatre membres del cos tècnic: Juan Jesús Rodríguez *Juanje*, el preparador físic Xavier Pérez i els analistes i assistents Álvaro Morante i Èric Martínez.

El club ha contractat un autotocar de 55 places perquè l'afició es desplaça a Peralada i que només sortirà si se'n cobreixen, almenys, 35. El viatge tindrà un cost de 10 euros per persona i l'entrada al partit serà de 5 per als socis i sòcies, i de 10 per a qui no ho sigui.

La UESA acumula dos empats consecutius, a tres contra l'EE Guineueta, i a u contra l'EC Granollers, i amb gols a penúltima hora de Sergi Vives (minut 83) i de Jorge Carreón (82).

**3 ANYS
 EXPLICANT
 CATALUNYA
 AL MÓN**

exterior.cat

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora

Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a

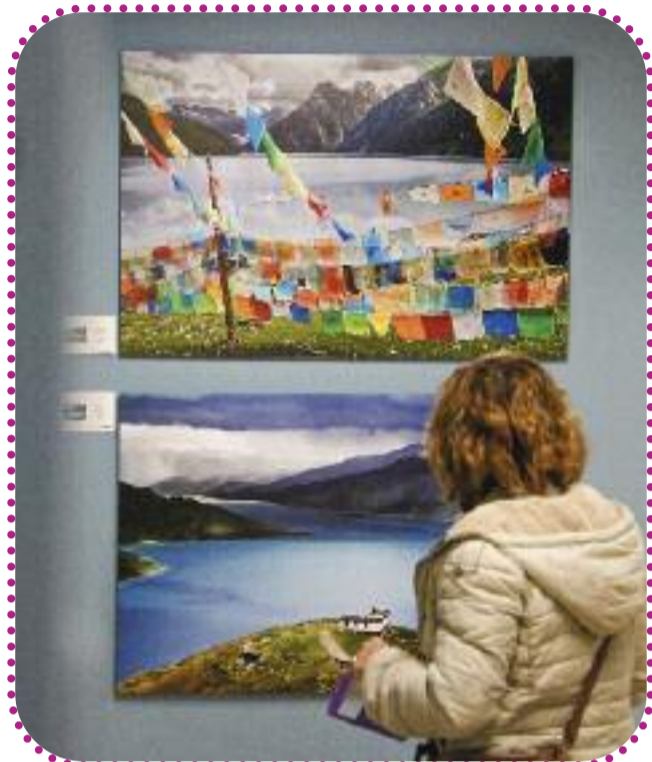
93 311 69 05

08027 BARCELONA

celobert@cel-obert.org

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

Steve McCurry

Steve McCurry, l'autor de la icònica fotografia de la nena afganesa, exposa per primera vegada a Barcelona. La galeria FotoNostrum, a l'Esquerra de l'Eixample, ha obert la seva programació amb la mostra 'La volta al món en 80 imatges', que fa un repàs de les cinc dècades de trajectòria d'aquest reconegut fotògraf. La vuitantena de fotos que formen l'exposició, inaugurada el passat dia 24, són el fruit dels seus viatges per diferents països de fins a quatre continents. 'La volta al món en 80 imatges' es podrà visitar fins al pròxim 7 de maig.

Famosos

Manel Alías (Berga, 1977) es va convertir en el corresponsal de TV3 i *Catalunya Ràdio* a Moscou el 2014. La tardor passada, després de set anys, va anunciar que tornava de Rússia i fins i tot va publicar un llibre que resumia tota aquella experiència: *Rússia, l'escenari més gran del món* (Ara Llibres, 2021). Poc es podia imaginar aleshores que hi hauria de tornar en qüestió de mesos per cobrir ni més ni menys que una guerra. Des que Putin va iniciar l'atac a Ucraïna, són molts els corresponsals que han explicat l'última hora del conflicte des de Kiev, però Alías està fent la important tasca de transmetre també la situació al Donbass, una regió ucraïnesa controlada per milicians prorusos que està sent un dels focus de la guerra. En una de les cròniques, el periodista català i el seu càmera van ser sorpresos per un atac de l'exèrcit ucraïnès. La preocupació i l'admiració per Alías s'han multiplicat els últims dies a les xarxes.

La fitxa

QUI ÉS?

M A N E L A L Í A S

ÉS FAMÓS PER...

Ser corresponsal de TV3 a Rússia

Ho va ser del 2014 al 2021 però la guerra l'hi ha fet tornar

QUÈ HA FET?

Les millors cròniques des del Donbass

En una d'elles, ell i el seu càmera s'han vist sorpresos per un atac

A LES XARXES...

Admiració i preocupació

La gent aplaudeix la cobertura que està fent i pateix per ell

Llibres

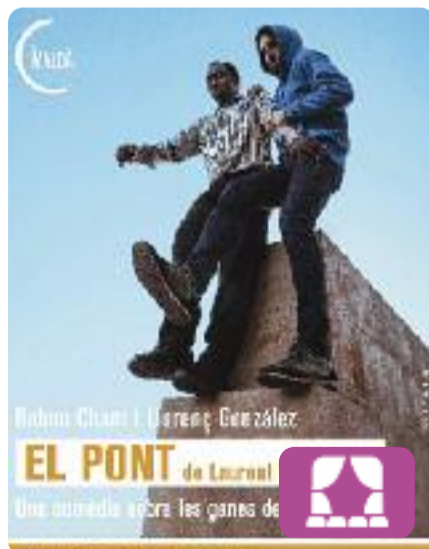

Trencau en cas d'emergència

Carla Vall i Duran

Una anàlisi amena i comprensible de les violències masclistes i els elements socials i individuals que porten a ser potencials víctimes i agressors. L'autora parla de la recuperació i la reparació de les víctimes, la identificació de les necessitats i els serveis a la seva disposició, i els consells sobre què poden fer terceres persones per ajudar la víctima, entre altres.

Teatre

El pont

Laurent Van Wetter

Dos homes es troben a un pont sota la lluna amb idèntiques intencions de llançar-se daltabaix. En una sèrie d'embats hilarants, les seves ganes de matar-se faran aflorar coincidències inquietants i connectaran els dos personatges d'una manera imprevisible i sorprenent. Un espectacle de Babou Cham i Llorenç González. Al teatre El Maldà de Barcelona.

Música

Diamants

Els Catarres

"Hem viscut una època dolenta i això s'ha transmès. Sempre intentem buscar la part positiva". Ho ha dit Èric Vergés, el cantant dels Catarres, en una entrevista recent a l'ACN sobre el cinquè disc del grup: *Diamants* (Halley Records). La banda l'ha presentat aquest mes, després de quatre anys sense publicar cap àlbum, amb la intenció d'enviar un missatge optimista.

Pelis i sèries

The Batman

Matt Reeves

Després de dos anys perseguint el crim a Gotham City convertit en Batman, Bruce Wayne (Robert Pattinson) ha conegut el costat més fosc de la ciutat. Mentre investiga la corrupció i l'abús de poder de Gotham, i mentre constata com aquesta trama condueix a la seva pròpia família, s'enfrontarà a un assassí conegut amb el nom d'Enigma.

ESTILS DE VIDA

Ep! No tot és “mediterrani”

Foto: Pexels

i ALIMENTACIÓ

Quan associem un producte amb la dieta mediterrània, assumim que és saludable, però cal anar amb compte perquè la indústria alimentària ho sap i sovint se n'aprofita. Un estudi de la UPF i la UOC revela que “la majoria dels productes alimentaris i begudes anunciats sota el concepte «mediterrani» no estan inclosos a la dieta mediterrània”. La recerca, feta per Mònika Jiménez i Mireia Montaña, detalla que els productes que més fan servir el reclam “mediterrani” són el tomàquet fregit i les salses. Tal com alerten, aquesta publicitat complica la lluita contra l'obesitat i altres malalties relacionades amb l'alimentació.

Mentre no arriba un canvi en la regulació dels anuncis, l'únic que podem fer com a consumidors és estar més atents. Així doncs, quan vagis a comprar, no et deixis enganyar pels reclams publicitaris que et volen fer creure que un producte és molt saludable, i comprova que realment ho sigui mirant-ne la llista d'ingredients i el valor nutricional. Prioritza sempre les fruites i verdures (t'estalviaràs llegir etiquetes) i els productes amb pocs ingredients. Però, sobretot, no t'obsessionis: no es tracta de tenir una alimentació perfecta, sinó de triar conscientment què menges.

Les claus

QUE NO T'ENGANYIN

Amb reclams com “mediterrani” o altres que et volen convèncer que un producte és sa

COMPROVA

Si el producte en qüestió realment és saludable: mira l'etiqueta i llegeix la llista d'ingredients i el valor nutricional

PRIORITZA

En la teva dieta les fruites i verdures (així t'estalviaràs llegir etiquetes) i els productes amb pocs ingredients

NO T'OBSESSIONIS

No es tracta de tenir una alimentació perfecta, sinó d'escollir conscientment què menges

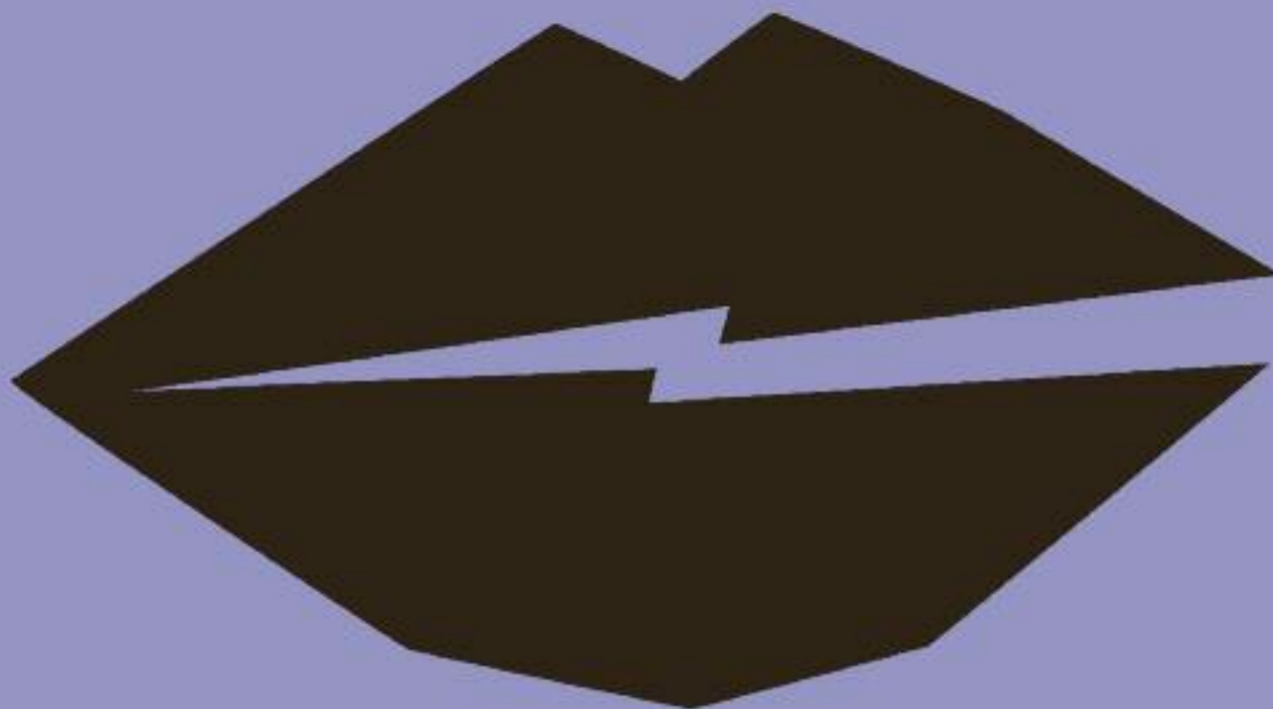
Foto: Pexels

CALVOX & PERICHE

FOTOGRAFIA I RETRATS CICLISTES

CALVOXPERICHE@GMAIL.COM

8NM

**CAP A UNA
NORMALITAT
FEMINISTA**

#NormalitatFeminista
igualtat.gencat.cat

Fem-ho / BE
TOT
POSSIBLE

**Generalitat
de Catalunya**